

ru użytkowego do opatentowania obowiązany jest wszelkie materiały dotyczące tego wynalazku lub wzoru użytkowego doręczyć osobiście lub przez pełnomocnika Urzędowi Patentowemu.

§ 8. 1. W razie zgłoszenia tajnego niepracowniczego wynalazku lub wzoru użytkowego jednostce gospodarki uspołecznionej na zasadach przewidzianych dla pracownicznych projektów wynalazczych, materiały dotyczące tego wynalazku lub wzoru użytkowego ich twórca doręcza osobiście lub przez pełnomocnika zainteresowanej jednostce, a w razie niemożności doręczenia tej jednostce — najbliższej wojskowej komendzie wojewódzkiej lub rejonowej.

2. Jeżeli w miejscowości, w której twórca wynalazku lub wzoru użytkowego zamieszkuje lub przebywa, nie ma wojskowej komendy wojewódzkiej lub rejonowej, materiały określone w ust. 1 doręcza się właściwemu do spraw wewnętrznych organowi prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

§ 9. Urząd Patentowy, po zgłoszeniu przez twórcę tajnego niepracowniczego projektu wynalazku lub wzoru użytkowego, a przed wszczęciem dalszego postępowania, przekazuje ten projekt Ministrowi Obrony Narodowej, jeżeli projekt wchodzi w zakres obrony Państwa, lub ministrowi (kierownikowi urzędu centralnego) właściwemu ze względu

na przedmiot wynalazku lub wzoru użytkowego w celu wydania postanowienia o tajności.

§ 10. Jednostka gospodarki uspołecznionej zainteresowana ze względu na przedmiot tajnego projektu wynalazczego, w razie konieczności porozumienia się z twórcą tego projektu nie będącym jej pracownikiem, deleguje do niego swego upoważnionego pracownika lub zaprasza go do osobistego przybycia za zwrotem kosztów przejazdu oraz innych należności według przepisów kodeksu postępowania administracyjnego o należnościach świadków i biegłych.

§ 11. W razie opracowania tajnego projektu wynalazczego lub wzoru użytkowego, który w myśl odrębnych przepisów może być uznany za wchodzący w zakres obrony Państwa, zainteresowane osoby i jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są postępować zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia.

§ 12. Prace nad tajnym projektem wynalazczym w klubach techniki i racjonalizacji mogą być prowadzone tylko pod warunkiem należytego zabezpieczenia tajności tego projektu.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*
Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Wicha*

376

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 października 1963 r.

w sprawie zezwolenia na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi związane z realizacją uprawnień z wynalazków.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się przedsiębiorstwu handlu zagranicznego „Polservice” na wpłacanie w kraju na bankowe rachunki walutowe właścicieli patentów na wynalazki niepracownicze oraz twórców wynalazków pracownicznych kwot w zagranicznych środkach płatniczych, przypadających im z tytułu realizacji uprawnień, wynikających z tych patentów i wynalazków.

§ 2. 1. Zezwala się właścicielom patentów na wynalazki niepracownicze oraz twórcom wynalazków pracownicznych na zakup artykułów w eksporcie wewnętrznym za kwoty posiadane na bankowych rachunkach walutowych z tytułu wymienionego w § 1 do równowartości zł 24.000 rocznie według kursu specjalnego.

2. Kwoty dopuszczone do wykorzystania w eksporcie wewnętrznym mogą być bez osobnego zezwolenia dewizowego użyte także na pokrycie kosztów przejazdu za granicę właściciela patentu na wynalazek niepracowniczy oraz twórcy wynalazku pracowniczego, ich współmałżonków i dzieci, jak również na wydatki tych osób w czasie pobytu za granicą.

3. Uprawnienia do wywozu za granicę zagranicznych środków płatniczych na wydatki za granicą (ust. 2) stwierdza w każdym poszczególnym przypadku, w formie umożliwiającej należyłą kontrolę dewizową graniczną, Narodowy Bank Polski albo Bank Handlowy w Warszawie S. A. lub Bank Polska Kasa Opieki S. A., w zależności od tego, który z tych banków prowadzi rachunek walutowy wynalazcy.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Finansów: *J. Albrecht*

377

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 1 października 1963 r.

w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu zarządzenia są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami i ich uzupełnieniami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Produkcją jednorazową (ust. 1) jest również produkcja małoseryjna, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Nietypowymi usługami (robotami) przemysłowymi są usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienia.

4. Przez użyte w dalszych przepisach zarządzenia określenia:

- 1) artykuły nietypowe — należy rozumieć również nietypowe usługi (roboty) przemysłowe,
- 2) przedsiębiorstwa przemysłowe — należy rozumieć przedsiębiorstwa przemysłowe oraz przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, prowadzące obok produkcji budowlano-montażowej także produkcję artykułów i usług nietypowych w rozumieniu ust. 1, 2 i 3, podległe i nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 2. 1. Ceny nietypowych artykułów, produkowanych dla jednostek gospodarki społecznej przez przedsiębiorstwa przemysłowe, należy uzgadniać w drodze porozumienia wykonawcy z zamawiającym na zasadach określonych w zarządzeniu.

2. Dyrektorzy zjednoczeń wiodących zrzeszających wykonawców zatwierdzają uzgodnione ceny artykułów nietypowych, których wartość jednorazowej dostawy przekracza kwotę 100.000 zł.

§ 3. 1. Przedmiotem uzgadniania jest ustalenie ceny (§ 2) na podstawie kalkulacji planowanego kosztu własnego sporządzonej przez wykonawcę po otrzymaniu zamówienia.

2. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być sporządzona zgodnie z zasadami kalkulacji kosztów obowiązującymi wykonawcę i według wzorów obowiązujących w tym zakresie.

3. Przy sporządzaniu kalkulacji, o której mowa w ust. 2, należy uwzględnić zysk, jaki wykonawca osiąga na produkcji najbardziej zbliżonych artykułów typowych, jednak nie wyższy niż przeciętny zysk osiągany na całości swej produkcji.

4. Jeżeli ceny wyrobów typowych najbardziej zbliżonych do artykułu nietypowego (ust. 3) nie pokrywają kosztów produkcji, należy w kalkulacji artykułu nietypowego uwzględnić zysk w wysokości 5%.

5. Przez produkcję najbardziej zbliżoną do produkcji danego wyrobu nietypowego rozumieć należy produkcję poszczególnego artykułu lub grupy artykułów dających się porównać z artykułem nietypowym pod względem przeznaczenia lub technologii wytwarzania.

6. Przeciętnym zyskiem osiąganym na całości produkcji (ust. 3) jest zysk wykazany w ostatnim pełnym rocznym zamknięciu bilansowym.

§ 4. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk na produkcji nietypowej przewyższa zysk określony w kalkulacji (§ 3) więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy podlegający przelaniu:

- 1) przez przedsiębiorstwa przemysłowe podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — w trybie i na zasadach określonych w uchwale nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1963 r. Nr 35, poz. 175),
- 2) przez przedsiębiorstwa przemysłu terenowego nadzorowane przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — w trybie i na zasadach określonych w uchwale nr 289 Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1961 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego i wyko-

nawstwa inwestycyjnego objętych planowaniem terenowym (Monitor Polski Nr 64, poz. 276).

§ 5. 1. Jeżeli artykuł nietypowy różni się w wykonaniu lub wyposażeniu od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, podstawą do ustalenia ceny (§ 2) jest cena artykułu typowego, którą zwiększa się lub zmniejsza o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiągniętej na artykule typowym.

2. Przepisy § 3 ust. 4—6 stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. W wyjątkowych przypadkach (np. przy nietypowych skomplikowanych remontach i produkcji skomplikowanych maszyn i urządzeń), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza jedynie kalkulację orientacyjną, na podstawie której ustala się wysokość limitu ceny artykułu nietypowego, po uzgodnieniu z zamawiającym.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną określa się na podstawie kalkulacji wynikowej. Jeżeli cena określona na podstawie kalkulacji wynikowej jest wyższa od limitu ceny (ust. 1), za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

§ 7. 1. Kalkulację artykułu nietypowego (§§ 3 i 5) wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od daty otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji (ust. 1) może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia wykonawcy z zamawiającym.

§ 8. 1. Uzgodnienie ceny (§ 2) następuje przez pisemne potwierdzenie przez zamawiającego w ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji opracowanej przez wykonawcę.

2. W ciągu 7 dni od daty otrzymania kalkulacji zamawiający może zgłosić na piśmie zastrzeżenie do poszczególnych pozycji kalkulacji lub do ogólnej wysokości ceny.

3. W razie zgłoszenia zastrzeżeń (ust. 2) wykonawca w ciągu 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i nieuzgodnieniu ceny.

§ 9. 1. W razie nieuzgodnienia ceny wykonawca i zamawiający zawiadamiają nadzorujące je ministerstwa w terminie 7 dni: wykonawca — licząc od daty wysłania, a zamawiający — od daty otrzymania pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona.

2. Zawiadomienie wykonawcy, skierowane do nadzorującego ministerstwa, jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym do zawiadomienia powinna być dołączona całość materiałów dotyczących uzgadniania ceny (§ 3 ust. 1 i § 8).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, cenę artykułu nietypowego ustala minister nadzorujący wykonawcę w porozumieniu z ministrem nadzorującym zamawiającego.

4. Do ustalania cen, o których mowa w ust. 3, upoważnia się dyrektorów zjednoczeń wiodących, zrzeszających uczestników porozumień branżowych. W tym przypadku jednostka podległa lub nadzorowana przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, będąca uczestnikiem danego porozumienia branżowego, wysyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 i 2, do zjednoczenia wiodącego.

§ 10. Jeżeli porozumienie co do ustalenia ceny (§ 9 ust. 3 i 4) nie zostanie osiągnięte, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której należy skierować wnioski o ustalenie ceny wraz z całością materiałów.

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie trybu ustalania cen na wyroby i opłat (taryf) za usługi w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Monitor Polski Nr 19, poz. 86) w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1963 r.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:
M. Olewiński

378

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 2 października 1963 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie ustalenia wykazu jednostek prowadzących skup odpadków.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244), § 1 ust. 1 i § 2 ust. 5 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadkami w jednostkach gospodarki uspołecznionej

(Monitor Polski z 1956 r. Nr 106, poz. 1235 oraz z 1958 r. Nr 19, poz. 124 i Nr 43, poz. 248) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 2 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 29 czerwca 1962 r. w sprawie ustalenia wykazu jednostek prowadzących skup odpadków (Monitor Polski Nr 66, poz. 311) wprowadza się następującą zmianę: po lp. 7 wykazu dodaje się lp. 8 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa jednostki	Skupowane odpadki
1	2	3
8	Poznańskie Zakłady Elektrotechniczne „Alco” w Poznaniu	zużyte akumulatory zasadowe i srebrowo-cynkowe

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:

W. Lechowicz

379

OBWIESZCZENIE POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACYJNEGO

z dnia 7 października 1963 r.

w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm.

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 53, poz. 298) Polski Komitet Normalizacyjny podaje do wiadomości, co następuje:

§ 1. Ustanowione zostały następujące Polskie Normy (PN):

Lp.	Numer normy	Tytuł normy i zakres obowiązywania	Data	
			ustanowienia normy	od której norma obowiązuje
1	2	3	4	5
		<i>w zakresie produkcji i obrotu:</i>		
1	63/A-74710	Przetwory ziemniaczane. Mączki ziemniaczane	7 października 1963 r.	15 października 1963 r.
2	63/A-74711	Przetwory ziemniaczane. Dekstryny	7 października 1963 r.	15 października 1963 r.

§ 2. Norma wymieniona w § 1 lp. 1 zastępuje normę PN-59/A-74710 „Przetwory ziemniaczane. Mączki ziemniaczane”, ustanowioną jako obowiązującą przez Polski Komitet

Normalizacyjny dnia 17 października 1959 r. (Monitor Polski Nr 96, poz. 520).

Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego:

w z. Z. Żaczekiewicz

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.